

Prædiken til Palmesøndag

Matt. 21, 1-9

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdysr føl.« Disciple ne gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!« Matthæusevangeliet 21,1-9

Med evangeliet i dag træder vi lige så langsomt ind i påskeugen – og derfor skal vi naturligtvis også høre om indtoget i Jerusalem. Så vi kan høre, hvordan Zakarias' profeti om den sagtmodige konge, der kommer ridende på et æsel, gik i opfyldelse. Den konge, der hersker fra hav til hav og fra floden til jordens ende - ja den konge, der vil udråbe fred til folkene på hele jorden.

Og som vi hører i dagens evangelium, så bredte folkeskaren deres kapper ud på vejen, mens andre skar grene af træerne og strøede dem foran Ham. Der er en ekstase og jubel i luften - det er som om, at alle Jerusalems indbyggere mærker og føler i sig, at noget stort og forunderligt kommer dem i møde uden at forstå hvad. Folkeskarens begejstring må derfor også siges at være holdt oppe af forventningens ekstase.

Herhjemme er vi ikke særlig lette at begejstre, der skal meget til, før man ser nogen af os bryde ud i jubelråb og synge hosianna i det højeste. Derfor vil dagens ekstase for mange sindige jyder også være fremmed – ja måske en smule bekymrende og ikke uden grund. For den vilde begejstring kan også

knække sammen som et strå, når drømmene brister og forventningerne ikke lader sig indfri.

Følger vi nøje med i Jesu indtog, opdager vi også kløften mellem folkemængdens tilråb og den vej Jesus sagtmødt bereder sig på. Skaren hilser Ham som en befrier, der er kommet til Jerusalem for at befri dem fra romernes åg ved at genoprette det gamle Israel og gøre en ende på deres lidelser og sorg.

Men Jesu vej er en anden, for Han er ikke kommet for at indfri deres forventninger om den salvede, for Han *er* den salvede. Ham, der er kommet i Herrens navn. Og hvad det betyder er netop, hvad Han vil vise i de dage, Han nu sagtmødt rider i møde. Tiljublet i menneskelig misforståelse – men også tiljublet med rette; fordi Han er den, Han er. Ham de har ventet på. Profetiernes opfyldelse.

Når vi i kirken synger: Hosianna i det højeste, er det derfor heller aldrig kun fyldt med glæde, for vi ved, at vejen til den glæde vi har vundet, også rummer en alvor, som i euforisk begejstring ikke må viftes væk med palmegrene; for den glæde vi har i troen, er en glæde, der er vundet gennem lidelse og død.

Derfor er der også så utrolig meget på spil i dagens evangelium; for evangeliet handler på en måde også om den flygtige og vilde glæde, som alt for let lader sig blæse omkuld, når den opdager, at forventningerne

ikke stemmer overens med verden. Når vi står med et lille barn, der skal døbes, kan forventningerne heller ikke undgås. For vi håber, ønsker og beder til, at det liv der ligger foran barnet må blive fyldt med glæde, men i dåben bliver vi også døbt til en glæde, der rækker ud over den jordiske; for i dåben er der en glæde, som hverken døden eller livet kan tage fra os. Anderledes forholder det sig med den flygtige glæde, for vi kan ikke undgå nederlag og modgang i livet - og det skal vi sikre os at vores børn forstår. Så de også må blive bedre til at håndtere de nederlag, der måtte komme.

Som jeg engang hørte en klog mand sige, så bestemmer vi ikke selv, alt hvad der støder til os, men til gengæld bestemmer vi, hvordan vi vælger at tage imod livet. Derfor kan dåben heller ikke stå alene; for den er kun begyndelsen og indgangen til det kristne liv, der igen og igen må uddybes og forklares. Det er sådan set det, der ligger bag Jesu ord, når han siger: 'idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer.'

Forældre bærer altså et stort ansvar for, at deres børn oplæres i den kristne børnelærdom. Og det er bestemt ikke et ansvar, man må lægge fra sig; for den bedste forkyndelse af evangeliet er altid den, der finder sted helt uopfordret mellem mennesker i livets forskellige situationer. Det er, når evangeliet pludseligt titter frem i dagligdagens samtaler med andre.

For den eneste reale oplæring, der sådan set finder sted, er jo den vi støder på i konfir-

mationsforberedelsen – og det er jo i sagens natur ikke særlig meget.

Jeg vil derfor vove den påstand, at kirkens vigtigste forkyndelse er den, som er båret af troen i det enkelte menneske. Den tro, som altid taler ud af sig selv og gerne over sig selv; fordi der er noget at fortælle og en glæde at dele. Det er kirkens sande forkyndelse – og den finder ikke kun sted, når vi samles i kirken, men også til middage, på vandreture og i Super-Brugsen. Ganske enkelt over alt, hvor der er troende mennesker.

Og noget der kendetegner troen, når den forkyndes, er, at den altid peger hen på en stor glæde, som kan vokse sig større end alt andet. Nogen ville måske sige en euforisk glæde, men troen peger altid hen på den glæde, hvor man er sig bevidst om, at det, der måtte være vundet ikke er vundet af én selv – ja at glæden endda sommetider må vindes gennem modgang, lidelse og død.

Men netop derfor er den kristne glæde også en helt anden end den enfoldige begejstring - og skal glæden for alvor have lov til at gøre sit indtog i vores hjerter, så må vi også gøre det åbent; for alt det som venter os forude. Ikke som jublende idioter, men derimod med en glad viden om alt det, der kan ramme os, men aldrig tage den største glæde fra os; for den største glæde er båret af Ham, der for hver dag går os i møde. Velsignet være Han som kommer i Herrens navn.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og

bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen

Niels Bjørn Christensen-Dalsgaard
Maugstrup Kirke, Haderslev Stift

Salmer (Den Danske Salmobog):
6: Dig være, mildeste Gud Fader
41: Lille Guds barn, hvad skader dig
176: Se, hvor nu Jesus træder
81: Fryd dig, du Kristi brud
473: Dit minde skal, o Jesus, stå
177: Kom, sandheds konge, Kristus, kom

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk